

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja Rady 2011/853/UE z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Europejskiej konwencji o prawnej ochronie usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym (Dz.U. L 336, s. 1) — Wybór podstawy prawnej — Zastąpienie proponowanej podstawy prawnej z zakresu wspólnej polityki handlowej inną podstawą prawną związaną z ustanowieniem i funkcjonowaniem rynku wewnętrznego — Cel polegający na wspieraniu świadczenia między Unią a innymi państwami europejskimi usług polegających na dostępie warunkowym — Narużenie wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2011/853/UE z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Europejskiej konwencji o prawnej ochronie usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym.
- 2) Utrzymane zostają skutki decyzji 2011/853 do chwili wejścia w życie, w rozsądnym terminie, który nie powinien przekroczyć sześciu miesięcy, nowej decyzji opartej na właściwych podstawach prawnych.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 4) Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Rzeczpospolita Polska, Królestwo Szwecji i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 października 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-151/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2000/60/WE — Ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej — Transpozycja art. 4 ust. 8, art. 7 ust. 2, art. 10 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/60 oraz pkt 1.3 i 1.4 załącznika V do niej — Zlewnie wewnątrzspółnotowe i międzywspółnotowe — Artykuł 149 ust. 3 in fine hiszpańskiej konstytucji — Klauzula uzupełniająca)

(2013/C 367/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Valero Jordana, E. Manhaeve i B. Simon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Narużenie art. 4 ust. 8, art. 7 ust. 2, art. 10 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1) oraz pkt 1.3 i 1.4 załącznika V do niej — Cele ochrony środowiska — Wody wykorzystywane do poboru wody do spożycia — Wody powierzchniowe — Zlewnie wewnątrzspółnotowe

Sentencja

- 1) Nie podejmując wszystkich środków niezbędnych do dokonania transpozycji art. 4 ust. 8, art. 7 ust. 2, art. 10 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej oraz pkt 1.3 i 1.4.1 ppkt (i)–(iii) załącznika V do niej, do którego to załącznika odsyła art. 8 ust. 2 tej dyrektywy w odniesieniu do zlewni wewnątrzspółnotowych położonych poza terytorium Katalonii oraz art. 7 ust. 2 i art. 10 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/60 w odniesieniu do zlewni wewnątrzspółnotowych położonych na terytorium Katalonii, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 174 z 16.6.2012.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München — Niemcy) — Sandler AG przeciwko Hauptzollamt Regensburg

(Sprawa C-175/12) (¹)

(Unia celna i wspólna taryfa celna — Preferencyjne traktowanie przywozu produktów pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) — Artykuły 16 i 32 protokołu nr 1 załącznika V do umowy z Kotonu — Przywóz włókien syntetycznych z Nigerii do Unii Europejskiej — Nieprawidłowości w świadectwie przewozowym EUR.1 wystawionym przez właściwe organy państwa wywozu — Pieczęć niezgodna ze wzorem przekazanym Komisji — Świadectwa wydane retrospektywnie i świadectwa zastępcze — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuły 220 i 236 — Możliwość następczego zastosowania preferencyjnej stawki celnej, która nie obowiązuje już w dniu złożenia wniosku o zwrot — Przesłanki)

(2013/C 367/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sandler AG

Strona pozwana: Hauptzollamt Regensburg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht München — Wykładnia art. 236 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1), art. 889 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (Dz.U. L 253, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 214/2007 z dnia 28 lutego 2007 r. (Dz.U. L 62, s. 6), oraz art. 16 i 32 protokołu nr 1 załącznika V do Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 317, s. 3) — Przywóz włókien syntetycznych z Nigerii do Unii Europejskiej — Możliwość następczego zastosowania preferencyjnej stawki celnej, która nie obowiązuje już w dniu złożenia wniosku o zwrot — Sytuacja, w której towar został przywieziony w dniu, w którym wspomniana preferencyjna stawka celna jeszcze obowiązywała, lecz jej zastosowania odmówiono ze względu na pieczęć na świadectwie przewozowym EUR.1 niezgodną ze wzorem przekazanym Komisji

Sentencja

- 1) Artykuł 889 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego w ostatniej kolejności rozporządzeniem Komisji (WE) nr 214/2007 z dnia 28 lutego 2007 r. należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwia się wnioskowi o dokonanie zwrotu należności celnych w sytuacji, gdy złożono wniosek o zastosowanie reżimu preferencyjnego traktowania taryfowego i takie preferencyjne traktowanie taryfowe zostało przyznane przy dopuszczeniu towarów do swobodnego obrotu, a dopiero później w ramach kontroli po zwolnieniu towarów dokonanej po wygaśnięciu reżimu preferencyjnego traktowania taryfowego i przywróceniu zwykłej stawki celnej, organy państwa przywozu przystąpiły do odzyskania różnicy względem stawki celnej, którą objęte są towary pochodzące z państw trzecich.
- 2) Artykuł 16 ust. 1 lit. b) i art. 32 protokołu nr 1 załącznika V do Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu 23 czerwca 2000 r., zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 2003/159/WE z dnia 19 grudnia 2002 r. należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w ramach kontroli po zwolnieniu towarów okazało się, iż świadectwo przewozowe EUR.1 zostało opatrzone pieczęcią, która nie odpowiada wzorowi przekazanemu przez organy państwa wywozu, organy celne państwa przywozu mogą odmówić dopuszczenia tego świadectwa i zwrócić je importerowi, aby mógł on uzyskać retrospektywnie świadectwo na podstawie art. 16 ust. 1 lit. b) tego protokołu zamiast wszcząć procedurę przewidzianą w jego art. 32.

- 3) Artykuł 16 ust. 4 i 5 i art. 32 wskazanego protokołu nr 1 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby organy państwa przywozu odmówiły dopuszczenia w charakterze świadectwa przewozowego EUR.1 wydanego retrospektywnie w rozumieniu art. 16 ust. 1 tego protokołu, świadectwa przewozowego EUR.1, które będąc zgodne we wszystkich innych aspektach z wymogami przepisów tego protokołu, nie zawiera w rubryce „Uwagi” adnotacji wymienionej w art. 16 ust. 4, lecz wzmiankę, którą należy ostatecznie interpretować w ten sposób, że świadectwo przewozowe EUR.1 zostało wydane na podstawie art. 16 ust. 1 tego protokołu. W przypadku wątpliwości dotyczących autentyczności tego dokumentu lub statusu pochodzenia danych produktów organy te są zobowiązane wszcząć procedurę kontroli przewidzianą w art. 32 wskazanego protokołu.

(¹) Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg — Luksemburg) — Caisse nationale des prestations familiales przeciwko Salimowi Lachhebowi, Nadii Lachheb

(Sprawa C-177/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Świadczenie rodzinne — Ulga prorodzinna — Uregulowanie krajowe przewidujące przyznanie świadczenia w postaci ulgi prorodzinnej przyznawanej z urzędu — Niekumulacja świadczeń rodzinnych)

(2013/C 367/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Caisse nationale des prestations familiales

Strona pozwana: Salim Lachheb, Nadia Lachheb

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg — Wykładnia art. 1 lit. u) ppkt (i), art. 3, art. 4 ust. 1 lit. h) i art. 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) — Wykładnia art. 18 i 45 TFUE, art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2) i art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. L 74, s. 1) — Pojęcie świadczenia rodzinnego — Dopuszczalność uregulowania krajowego przewidującego przyznanie na rzecz każdego dziecka